

דיווח מלפני ראשון של אבנרי ממלון „מנה“ בקאהיר, שם תחנכו ועידת השלום

אל מול הפירמידות

נים, נמסר לנו שאנו חופשים להסתובב ב- קאהיר ובמצרים כולה כאוות נפשנו, ללא כל הגבלה ובלי ליווי.

יצאנו מנמל-התעופה ישר לקאהיר. נסענו לסייר באתרים המפורסמים של הבירה ה- מצרית: אוניברסיטת אל-זאהר, ליד ביתו של אנוואר אל-סאדאת וברחובות המרכזיים. משם יצאנו לביקור דרמאטי אל הפירמידות. בדרך הספקנו לקפוץ למלון שרתון ה- קאהירי, שם פגשנו בשני אנשי הטלוויזיה הישראלית, אהוד יערי ואלכס גלעדי. זמן קצר אחר-כך אירע מחזה בלתי-רגיל באחד הרחובות המרכזיים של קאהיר. כשנסענו ב- מונית, נתקלנו במונית אחרת בה נסעו יערי וגלעדי. העוברים-והשבים הופתעו בוודאי ל- מראה שתי המוניות שמחלונותיהן בירכו ישראלים נרגשים זה את זה בעברית.

היינו הישראלים הראשונים ששוכנו במלון „מנה האוז“, שבו תשתכן המישלחת הישר-אלית הרישמית ושבו ייערכו דיוני הוועידה. הרושם הראשון, אחרי עשרות שיחות חטופות עם מצרים מכל השכבות, כולם אנ-שים שאינם בעלי תפקידים רשמיים, הוא שבקאהיר שורת דאגה רבה מאד לקראת הוועידה העומדת להתכנס. זה היה הפיזמון החוזר בכל השיחות שקיימנו, החל מפקיד נמל-התעופה וכלה בשוער בית-המלון.

כולם אמרו לנו בערך כך: הנשיא סאדאת הרחיק לכת. הוא עשה מעשה נועז ללא גבול. אם ישראל תבוא לוועידה בשבוע הבא בידיים ריקות, יהיה זה אסון נורא. אתם הישרא-לים, חייבים להביא איתכם משהו.

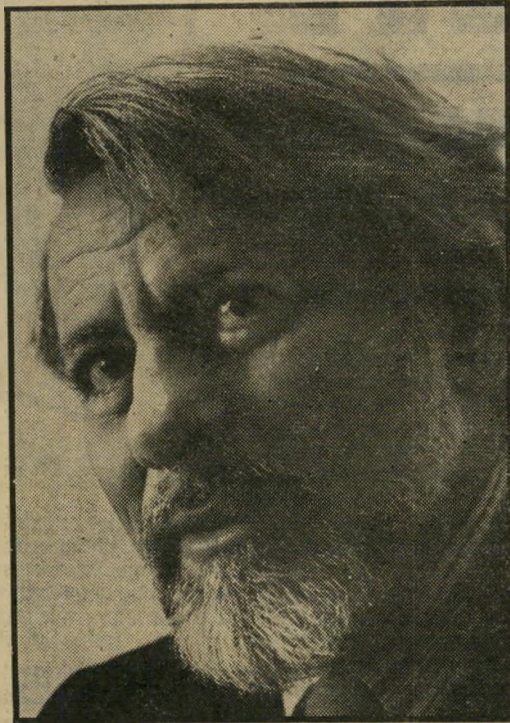
זהו המסר הכללי הספונטאני של העם המצרי אל העם הישראלי.

רחובות קאהיר מקושטים בכרזות-בד גדולות, שניתלו ביוזמת הסוחרים ובעלי ה- חנויות. בכולן מופיעות ברכות לסאדאת. עד כמה שאפשר להתרשם ממגע ראשון, לסאדאת ניתנה תמיכה מוחלטת של האוכלוסייה ה- ניצבת מאחרי יוזמת השלום שלו.

אין שמץ של ספק שהעם המצרי כולו נכסף לשלום. משום כך הוא מבטא מסר אחד גדול: ישראל מוכרחה לעשות משהו. סאדאת הלך כה רחוק לקראתכם, עד שאם לא תבואו לקראתו, יהיה רע.

* * *

דיווחיו של אורי אבנרי וכן כתבותיו המצולמות של שלמה מקאהיר יתפרסמו החל מהגיליון הקרוב של „העולם הזה“.

מאת

אורי אבנרי

קאנצלר אוסטריה, ברונו קרייסקי, שהודיע באותו יום לממשלת מצרים על בואי. כך שלמעשה, המתינו לנו עוד לפני שהגענו. בעת ההמתנה לדרכונים עילעלו כל ה- נאספים סביבנו בהתרגשות גדולה בגיליון הגדול של העולם הזה, שסאדאת ובגין מופי-עים על שערן. כמה מהם ביקשו להצטלם בחברתנו. חילקנו להם מטבעות ישראליות, כרטיסי-ביקור וכל מזכרת ישראלית אחרת שעלתה על הדעת. כשהושיטו לנו את הדרכו-

עות ספורות אחרי שנחת בנמל-התעופה של קאהיר, בערב היום שני השבוע, דיווח עורכו הראשי של „העולם הזה“, אורי אבנרי, בשיחת-טלפון ישירה ממלון „מנה האוז“ — שם תתכנס ועידת קאהיר — ל- משרדי המערכת בתל-אביב:

בשעה שאני מעביר דברים אלה בטלפון, אני מסתכל על הפירמידה הגדולה הנמצאת במרחק של כמה מטר מחלון חדרי, בסימו של יום שכולו היה חלום אחד גדול.

כאשר עזבתי בשעות הבוקר את נמל-התעופה בן-גוריון, חייכו אלי השוטרים ו-איחלו לי הצלחה, למרות שלא ידעו לאן אני נוסע. אז עדיין לא העזתי להאמין שבעוד שעות ספורות אראה את הספינקס ואת שלוש הפירמידות, אסייר ברחובות הראשיים של קאהיר ואשוחח עם עשרות אזרחים מצ-ריים מכל השכבות.

באנו, צלם המערכת שלמה סתר ואני, למצרים, ללא אשרת-כניסה. ניגשתי אל דוכן ביקורת הגבולות שבנמל-התעופה של קאהיר ושוטר צעיר במדים יפים נטל מידי את דרכוני באדישות. בעת ששלמה סתר הביק במצלמתו, עילעל השוטר בדרכון כמה שניות, עד שהבחין לתדהמתו כי דרכון ישר-אלי בידו. הוא קם מכיסאו, לחץ את ידי וברך אותי. מייד קרא אליו קצין בעל דרגה בכירה, ומסר לו את דרכוני. זה בירך אותי בשמחה גדולה עוד יותר. „מר אבנרי, אמר לי זה באנגלית, „את שמך אנחנו מכירים מזמן.“

מייד נלקחנו למישרדו של מנהל נמל-התעופה. בעת שטיפלו בצד הביורוקראטי של כניסתנו למצרים, שנמשך כשעה, הגישו לנו אינסוף סיפלוני קפה, כשכל המי-ומי של פקידות נמל-התעופה נכנסים בזה אחר זה אל החדר, לוחצים את ידינו ואומרים: „ברוך בואכם למצרים. אנחנו מאושרים שאתם פה.“

הם התנצלו ללא הרף על משך הטיפול בדרכוננו. אומנם עוד בצהרי אותו יום, בעת שהיינו בחניית-ביניים באתונה, הוסכם בין ממשלות ישראל ומצרים שלא יותר עוד לעיתונאים ישראלים להיכנס למצרים עד לבוא המישלחת הישראלית הרישמית, אבל לגבינו עשו חריג. מייד הודיעו לנו כי האשרות עבורנו יוסדרו.

חלק מקבלת-הפנים שנערכה לנו בנמל-התעופה של קאהיר יש לזקוף לזכותו של

בדרך לנקאהיר

לבים. בצורה מיסתורית, ואזי אוטימיטיבית, כפתה על איסאדאת דחייה שזי כמעט שבועיים.

היתה זאת דחייה הרתי-סכנות, וכולה שלילית. לחזית המתנגדים של אל-סאדאת, שהיו המומים וחסרי-אונים, ניתנה ההזדמנות לטכס עצה ולקיים ועידת-ראוה, שמשכה את תשומת-הלב העולמית מקאהיר שוחרת-השלום אל טריפולי שוחרת-המילחמה.

על פני התהום

אחד היעדים העיקריים של אנואר אל-סאדאת ביוזמתו ההיסטורית היה לסלק את המעצמות הגדולות מזירת השלום הישראלי-ערבי.

אל-סאדאת לא הסתיר זאת. הוא הכריז על כך פומבית בנאומו בקאהיר, בשונו מירושלים.

הוא רמז, בצדק, כי שתי המעצמות הפריעו במשך כזי השנים להסדר כוזב, מתוך חשבון שכל עוד קיימת המתיהות, הן יוכלו להפיק ממנה תועלת.

ברית-המועצות השתמשה בסיכסוך כדי לחדור למדינות הערביות. ארצות-הברית היתה מתוחכמת יותר, אך גם היא דגה במים העכורים. הנרי קסינג'ר הפריע למגע ישיר בין הצדדים וחתר להסכמי-ביניים, כדי שהערבים ימשיכו להיות תלויים במאמצי-התיווך של וושינגטון. התשלום עבור התיווך: נפט סעודי זול.

למעשה אמר אל-סאדאת לבגין: כדאי לשנינו להגיע להסדר כוזב מתווכים, כי אז לא נצטרך לשלם דמי-תיווך ולהתחשב באינטרסים קאי-ניים.

השבוע הוכח בעליל עד כמה שהדבר קשה — וגם עד כמה שהדבר דרוש.

וטו אמריקאי

הנשיא המצרי היה מעוניין לשמור על ה„מומנטום“ — התאוצה הכבירה של מיבצעו. אחרי הלהם הדרמאטי של הביקור הירושלמי, רצה להנחית מייד הלהם דרמאטי שני, באמצעות ועידת-קאהיר, במיסגרת שיטתו: „ריפוי באמצעות הלהם חשמלי“. הוא לא רצה לתת לעולם, ולישראל, שהות לעצור ולנשום. לכן קבע כי הוועידה תתקיים בשבת, ה-3 בדצמבר.

הוא נתקל בוטו אמריקאי נוקשה. וושינגטון עצרה את כל המה-